В одній сім'ї- сім'ї Тимея
народилося гарне дитятко.
Батьки назвали його Вартимей,
було це чудове хлоп'ятко.

Щічки рум'яні були,
лице прекрасне дитяче.
І усмішку помічать не забули,
і часто колихали, як плаче.

Він грався із волоссям мами,
і батька за палець ловив.
Як і всі плакав ночами,
спочатку повзав, а потім ходив.

Ріс він, як і діти з інших родин,
та щось не звично було-
мав недостаток великий один.
Бачить дитя не могло...

Для нього кольорів немає.
І світло як темрява.
Матір, батька з вигляду не знає...
Уява- є лиш тільки уява.

Жодного кольору не бачить,
навіть чорний та білий.
Всі барви нічого не значать.
Незнає, як світ виглядає цілий.

Він на вигляд не знає
які чудові й гарні квіти.
Небо тільки уявляє,
уявляє, як сміються діти.

Мріє щось намалювати,
та нічого він бачить.
Мріє зір нормальний мати,
а не лиш чути як мама тлумачить...

Про те, як виглядають зорі,
які на дотик неможливо прийняти.
І хмари ніби прозорі...
Неможливо про це розказати.

"Що таке світло? - питає,

а чи правда що має колір вогонь?"
бідна мати лиш знемагає,
бо як розказати- незнає.

Як пояснити сліпому
які на вигляд дерева?
Те ж саме, щоб написати глухому,
як грають дзвінкії джерела.

Ой, як бідний страждає,
що не бачить, так як інші діти.
Багато в житті він втрачає
того, чому можна радіти.

Йшли роки, ріс і він.
Вже зовсім дорослим він став.
Завдавав лиш клопоту рідним своїм,
бо працювать можливості не мав.

Інколи жебракував,
щоб якось хоч щось заробити.
Хто хотів- помагав,
так лиш міг він щось робити.

Він багато про Ісуса чув,
знав, що хворих Він зціляє.
Вірив, що і його не забув,
що і сліпого Син Божий теж знає...

Одного пам'ятного дня,
Вартимей біля воріт сидів.
Якась не зрозуміла була метушня,
навкруг люд ввесь шумів.

І тут сліпий зрозумів:
Ісус не далеко іде.
Хоч важко, але кричати зумів:
"Сину Давидів! Помилуй мене!"

Люди відразу ж хотіли
змусити його мовчати.
І злісно на нього налетіли,
але гучніше він почав кричати.

Ісус помітив його,
і наквзав привести.

Запитав Він Вартимея того
чим може йому помогти.

"Ісусе, бачити хочу"-
син Тимея попросив.
І раптом- стали зрячі очі.
Божий Син чудо зробив.

"Іди! Тебе віра спасла!"
все що Ісус там сказав.
А Вартимею відкрилась вся краса.
Він з радості плакав і співав.

Жадібно дивився-
дивився на все, що навколо.
Наче заново родився,
бо до цього не бачив ніколи.

Людина вже зряча,
наче найщасливіша у світі.
Всім і все пробачив,
чого тепер ще можна хотіти?

Божий Син Він достойний слави,
за те, що торкається тіла.
За те, що є Він з нами,
і ми можем мати віру.